

24 ЛЮТОГО РОСІЯ НАПАЛА НА УКРАЇНУ! ПАМ'ЯТАЄМО!

Ми прийняли рішення опублікувати в номерах №№ 1016-1020

Доктрину «Громадянська республіка» яка є програмою дій громадянської організації «Поступ». Доктрину було затверджено в 2018 році.

Доктрина «ГРОМАДЯНСЬКА РЕСПУБЛІКА»

 офіційна публікація Доктрини ГО «Поступ»
Вступ та Розділ 1 Доктрини з 7

ВСТУП ДО ДОКТРИНИ

Мета громадянської організації «ПОСТУП» – побудова Великої України на основі Громадянської республіки.

1. Що таке «Поступ» і чим він займається?

ГО «Поступ» – це громадянсько-політична організація, котра будує Велику Україну.

2. Як «Поступ» досягне своєї мети?

Шляхом приходу до влади, подальшим проведенням реформ та встановленням громадянсько-республіканської форми правління, що і забезпечить побудову Великої України.

3. Що таке Громадянська республіка?

Це державний устрій, при якому управління державою є

не тільки правом, але й обов'язком громадянина. Це право громадяни реалізують через механізм делегування і тому вибори не потрібні. Влада контролюється Громадянами, а не народом.

4. Хто вам дасть прийти до влади?

Громадянський уряд неминуче приходить до влади при досягненні необхідного рівня підтримки Громадян.

5. На це потрібно багато грошей. Де ви їх візьмете?

Головним ресурсом будь-якої сили є люди. Ті, хто розповідають, що гроші – це головне, – просто вас обдурюють. Головне, щоб Громадяни прийняли сутність Громадянської республіки і ніякі сили не зможуть цьому завадити.

6. Як конкретно ви прийдете до влади?

Як тільки більшість людей у країні підтримає нас та ідею Громадянської республіки, наш Громадянський уряд неминуче приходить до влади конституційним шляхом.

7. Чому ви впевнені, що вас підтримають?

Вже зараз багато Громадян нас підтримують. Бо ця форма державного устрою відповідає інформаційному суспільству, в яке вже перетворилось людство. Чим більше громадян буде це усвідомлювати, тим більше будуть нас підтримувати. Крім того, ця форма державного устрою ґрунтується на історичному досвіді нашого народу – вічовій формі правління.

РОЗДІЛ I. ЧОМУ МИ ПРОТИ ДЕМОКРАТІЇ?

Ми категорично проти демократії, але не проти демократичних цінностей, прав і свобод. Ми проти демократичної форми правління.

Нам розповідають, що (згідно Вікіпедії):

 «Демократія (грец. *δημοκρατία* - «влада народу», від *δημος* - «народ» і *κράτος* - «влада») – політичний режим, за якого єдиним легітимним джерелом влади в державі визнається її народ. При цьому управління державою здійснюється народом, безпосередньо (пряма демократія), або опосередковано через обраних представників (представницька демократія).

Іноді демократію визначають також як набір ідей і принципів, що стосуються свободи, власне, вона і являє собою інституціональну свободу. У формулюванні 16-го президента США Авраама Лінкольна, демократія – врядування «іменем народу, силами народу і для народу».

Тобто, нас переконують, що демократія – це самоврядування народу, або влада народу, або влада для народу! Самоврядування здійснюється шляхом таємних виборів представників народу до органів управління!

Наведемо чотири головні причини чому ми проти демократії.

ПРИЧИНА ПЕРША

За демократичної форми правління відсутня будь-яка відповідальність депутатів за прийняті рішення. Це породжує безвідповідальне правління.

Ті, кого ми обираємо, не несуть жодної відповідальності за прийняті рішення і поточний стан справ у країні. Так, наприклад, ЗМІ регулярно показують, як один депутат може голосувати декількома картками відразу, займаючись так званим «кнопкодавством». А хто, наприклад, відповідає за те, що важливі закони для країни або не приймаються, або відкладаються на догоду «замовним» законам під конкретних олігархів? Хто персонально несе відповідальність за прийняті закони? Хтось чув, щоб персональна відповідальність «наздогнала» депутатів? Виходить, що можна проголосувати за будь-що і «умити руки»!

У цій ситуації пересічний громадянин ніяк не може вплинути на конкретного депутата, за якого він проголосував. Отже, громадяни відсторонені від управління державою. А вибори один раз у п'ять років – це всього лише імітація управління.

Наші обранці і самі відкрито демонструють свою

безвідповідальність і байдуже ставлення до того, які закони приймаються або не приймаються. Завдяки телебаченню часто ми можемо бути свідками роботи Ради: напівпорожній зал, депутати, які нудьгують і займаються сторонніми справами... Вас не нудить від цього видовища? Це і є демократія. Справжня демократія.

Іноді нам кажуть, що, мовляв, депутата можна відкликати, і в цьому полягає його відповідальність. Або народ його не обере на наступні п'ять років, і цим депутат поплатиться. Але ми ж з вами розуміємо, що це нісенітниця! Всі освічені люди знають, що відкликати депутата можна лише теоретично, а на практиці це не працює. Ну, а загроза того, що народ не перебере свого «обранця» на чергову каденцію взагалі виглядає сміхотворно. Розумний і злодійкуватий депутат за п'ять років свого «депутатства» зможе стільки вкрати, що йому буде вже байдуже, чи оберуть його на черговий термін!

Отже, маємо висновок: якщо депутат не несе ніякої відповідальності за свою діяльність, то він може бути безвідповідальним перед своїми виборцями. І, як бачимо, саме так і відбувається.

Продовження Розділу I Доктрини. Початок на сторінці 1

ПРИЧИНА ДРУГА

Демократія породжує повну безвідповідальність громадян за свій вибір. А це призводить до безвідповідального вибору.

«Чесні» і «змагальні» демократичні вибори породжують повну безвідповідальність виборців за ситуацію в країні! Скажіть, будь ласка, що конкретно невідповідальний за вибори того чи іншого депутата чи мера міста? Всі кажуть, що його обрав народ. Покажіть нам цей "народ", і хай усі знають, хто проголосував за цих негідників. Нехай всі знають, хто торгує своїм і, в тому числі, нашим майбутнім! Громадяни хочуть це знати! Але демократія позбавила нас цього права. Таємниця голосування породжує масу можливостей для фальсифікацій та підкупу!

Висновок: якщо у громадян немає відповідальності за свій вибір, то їх вибір може бути безвідповідальним. І, як правило, так і є.

ПРИЧИНА ТРЕТЯ

Немає репрезентативності! Нами править купка людей обрана абсолютною меншістю!

Чи правда, що у нас в Україні «Народ є єдиним джерелом влади»? Неправда! Активність виборців на більшості виборів не перевищує 40-50%. І перемагає із кандидатів той, хто просто набирає відносно більшу кількість голосів, ніж інші кандидати. У підсумку, ми отримуємо факт, що у відносному вимірі перемагає той депутат, хто набере, більше голосів, але якщо звернути увагу на всіх громадян, то такий кандидат буде представляти інтереси меншості. Досвід усіх виборів свідчить про те, що досить набрати 20-30% голосів від загальної кількості виборців, щоб виграти вибори. Тому виникає таке питання: а хто представляє інтереси 80-70% виборців? Ніхто. Це означає, що четверо громадян із п'яти не мають взагалі ніяких своїх представників у владі, ніде!

Але якщо глянути глибше, то навіть ті депутати, яких вибрали – не представляють інтереси виборців. Вони є представниками своїх спонсорів та партійних груп, що й допомогли їм (фінансово та організаційно) стати депутатами.

Висновок: при демократії виборці не мали, не мають і ніколи не матимуть своїх представників у радах, якщо не змінити систему влади.

ПРИЧИНА ЧЕТВЕРТА

Кращий аргумент проти демократії – п'ятихвилинна розмова із середнім виборцем. (У. Черчіль)

Результат виборів у будь-якій демократичній державі сильно залежить від середнього культурного, освітнього рівня населення та його матеріального благополуччя.

Досвід усіх попередніх виборів, який багаторазово підтверджувався практикою, показує на те, що люди, у своїй більшості, голосують емоціями. Проте управління країною та формування уряду має бути справою не емоцій, а розуму, та має відбуватися на підставі раціонального мислення.

У демократичній державі «править балам» той, у чиїх руках знаходиться пульт від управління «зомбоящиком!» Править той, хто здатний налаштувати канали в ньому так, щоб вони вели мову про «те, що потрібно». Будь-якого кандидата, політика, міністра, партію або народ в цілому можна очорнити, обиліти, розкласти на складові за родоводом, синтезувати і знову очорнити. Для того і вигадані всілякі ТV-шоу. Так, будь-які демократичні вибори перетворюються в шоу, яке не має зв'язку з реальністю. Потрібні тільки гроші, гроші і ще раз гроші! Пообіцяйте людям запустити давно занедбаний завод із виробництва памперсів, заасфальтувати дорогу біля будинку №8, встановити дитячий майданчик у дворі або роздати гречку бабусям до свята і народ «схвалить» Народ завжди і всюди любить подарунки і обіцянки! Отже, чим менше освічений народ, тим менше він може відрізати правду від брехні, якщо

зомбують громадян продажні ЗМІ.

Висновок: народ завжди буде готовий проголосувати за якісь подачки та за порожні обіцянки. Народ не зможе навіть розібратися в тому, що ж насправді являють собою кандидати в депутати. Цим і користується олігархія, яка вже довела нашу країну до краху!

Підсумок

Історія показує, що на нашій землі ніколи не приживалася демократія. З давніх-давен на території сучасної України найпоширенішим і масовим способом прийняття рішення було Віче. Існувала монархія, ПАРТОкратія... Але демократії не було. Ніколи не було на нашій території демократії, крім як за всі роки незалежності. Сама історія довела, що демократична форма правління для слов'янських держав, загалом, і для України зокрема, НЕ ПІДХОДИТЬ!

Демократичну форму правління, яку нам так наполегливо намагаються прищепити, потрібно ліквідувати! Потрібно її замінити на іншу систему влади! Таку, яка буде відповідати духу й історичним традиціям нашого народу, а саме – Громадянську республіку, в якій не діє демократична формула: **«ГРОШІ → ВИБОРИ → ПРИХІД ДОВЛАДИ → ПОВЕРНЕННЯ ГРОШЕЙ З ПРИБУТКОМ → ЗНОВУ ВИБОРИ».**

Загальний наслідок

(для тих, хто ще сумнівається)

Демократична форма управління державою передбачає виборність усіх органів влади (крім виконавчих) знизу-догори шляхом проведення виборів. Однак ні їх чесність та відкритість, ні порядність кандидатів ні на що не впливають. Причиною тому є штучно створені умови за яких людина, що не має ресурсу, не може донести свої погляди і завоювати підтримку народу, яким би чесним він не був. Однак, здебільшого, такий ресурс знаходиться в руках олігархії, яка сама призначає тих, чиєю просуванию у владу буде сприяти. Наслідком цього стає прихід до влади осіб, на яких народ, завдяки демократичній системі виборів, не має НІЯКОГО впливу. Але, навіть якщо чесний і порядний кандидат і знаходить потрібний ресурс, то сам він проти системи все рівно нічого зробити не зможе. Результат же очікується один: його невдачі будуть виставлені напоказ олігархічними ЗМІ, його ім'я обрешуть, а сам він закінчить тим, що буде обльований своїми ж виборцями.

Бувають, щоправда, в історії деякі цікаві винятки. Наприклад, Сінгапур. Країна з демократичною формою правління, що пройшла шлях від країни третього світу до країни, що входить до десятки лідируючих країн із найбільш ефективною економікою. Але слід дуже уважно вивчати її історію, щоб зрозуміти причину цього феномену. Так, у Сінгапурі в 1960 році до влади прийшла єдина партія «Народної дії», яка практично неподільно правила 30 років. Країна була приречена. Але – Сінгапур – це парламентська республіка! На чолі її так само 30 років правив прем'єр-міністр Лі Куан Ю, геніальний економіст, фінансист, політик і громадянин своєї батьківщини з великої літери. Він зумів створити команду технократів-одномудців, які за тридцять років буквально змінили країну і «перевихували» населення. Отже, приклад із Сінгапуром мало схожий на приклад демократичного розвитку. Він більше нагадує монархію, з безліччю застережень звичайно. Сінгапур – це виняток, який лише підтверджує правило. Що було б, якби в парламенті Сінгапуру знаходилося 7-10 партій і прем'єрів міняли як рукавички? Та не було б цього цікавого винятку, якби авторитарні методи не нейтралізували всі демократичні механізми формування влади. В Сінгапурі був жорсткий авторитаризм і успіхи країни жодним чином не залежали від народу. Їх рушійною силою були лише воля Лі Куан Ю та його команда.

Про монархію також можна сказати набагато більше приємних слів, ніж про демократію. Освічений монарх здатний,

навіть за умови наявності не зовсім освіченого населення, провести досить ефективні реформи і в досить короткий термін. Історія знає чимало подібних прикладів. Як Вам приклад Об'єднаних Арабських Еміратів? Всього 30 років знадобилося шейху Рашиду і його синові, для того, щоб перетворити Дубай із рибальського селища в пустелі у найсучасніше і потужне, в економічному відношенні, місто і державу. Це – монархія! Всього 30 років знадобилося Лі Куан Ю, щоб вивести Сінгапур у десятку передових економік світу. Це демократія по-сінгапурськи, чистий авторитаризм, вибори без вибору.

Зверніть увагу, що в ході передвиборної агітації, практично всі декларують нездійсненні гасла, зміст яких забувається відразу після виборів. Гроші, витрачені на цю агітацію, необхідно якось виправдати. З огляду на те, що депутати місцевих рівнів – це громадська робота без оплати, можна тільки здогадуватися, як буде відбуватися процес повернення цих грошей. Виникає питання: навіщо комусь робота на громадських засадах (без оплати), отримати яку можна, тільки витративши чималий бюджет? В результаті виходить, що ми самі себе обмануємо. Ми вибираємо вершителей своєї долі та банально сподіваємося на їх порядність.

Демократія породжує олігархію!

Демократія – це повітряна куля, яка висить у вас над головами і змушує витрищатися вгору, поки інші люди нишпорять у вас по кишенях. (Б. Шоу)

Демократія – це система влади, яка придумана капіталом і в інтересах капіталу. При демократії до влади приходять тільки ті, за кого проголосують на виборах. А голосують на виборах завжди за тих, хто краще за всіх розпіарений. А розпіарений завжди краще той, в кого вкладено більше ресурсів під час виборчої кампанії. Природно, у капіталу завжди буде сконцентровано більше ресурсів, ніж у інших верств суспільства, незважаючи на те, що у багатьох класів чисельність завжди менше. Звідси простий висновок: при демократії представлені інтереси меншої частини населення і завжди це є інтереси багатих.

Більшість «обранців народу» розглядають своє перебування при владі як час для реалізації своїх корисливих планів, час, який потрібно з максимальною користю витратити на власне збагачення, розвиток і просування власного бізнесу або бізнесу своїх родичів. Таких людей ми називаємо олігархами. Відразу ж уточнюємо, що «олігарх» – це не просто дуже багата людина. При визначенні олігархії грає роль не кількість капіталу, а суть занять людини.

Олігархія – це поєднання капіталу і влади. Олігарх – це поєднання в одній особі державного посадовця та підприємця.¹

З цієї точки зору, будь-який голова сільради, який має в селі, наприклад, в безпосередньому володінні або через родинні чи інші зв'язки магазинчик, кав'ярню, млин тощо – є теж олігархом, але місцевого рівня.

Ще приклади: Стів Джобс, Білл Гейтс, Уорен Баффет, Марк Цукерберг – дуже багаті люди, але вони не олігархи, оскільки не є державними посадовцями.¹

«Демократія – це не ідеал управління, але людство не придумало кращого» – це було сказано давно розумним і шанованим політиком, прем'єр-міністром Великобританії сером Уїнстоном Черчиллем. Але тоді він ще нічого не знав про таку форму правління, як Громадянська Республіка і слабо вивчав слов'янську історію, якщо не знав про віче.

Необхідно додати, що ми не тільки проти демократії, але й проти монархії, анархії чи будь-яких інших видів державного устрою, крім Громадянської республіки.

¹ - Зміни внесені на підставі рішення Ради ГО «Поступ», Протокол 04-22 від 17.02.2022р.

**ТЕЛЕГРАМ-КАНАЛ
«ЗА ВЕЛИКУ УКРАЇНУ»**

Це один з громадянсько-політичних інструментів організації «ПОСТУП». Наша мета – побудувати Велику Україну! Розвиваємо громадянський рух, щоб разом досягнути мети.

<https://t.me/zavelykuukrainu>
Не забудьте натиснути на кнопку «ПРИЄДНАТИСЬ»!

БАНКІВСЬКІ РЕКВИЗИТИ ГО «ПОСТУП» ДЛЯ СПЛАТИ ЧЛЕНСЬКИХ ВНЕСКІВ:

ПЛАТНИК: ПРИЗВИЩЕ ІМ'Я ПО БАТЬКОВІ
ПРИЗНАЧЕННЯ: ЧЛЕНСЬКИЙ ВНЕСОК ЗА _____ 202_ Р.
ОТРИМУВАЧ: ГО «Поступ»
КОД ОТРИМУВАЧА: 26089233,
РАХУНОК: UA21305299000026001000105037
НАЗВА БАНКУ: АТ КБ «ПРИВАТБАНК»

Газета «Громадянська республіка». Реєстраційне свідоцтво: серія KB №22202-12102ПР від 19.07.16р. Засновник та видавець: Громадська організація «Поступ». Головний редактор: Тацій Д. М. Редакція може не поділяти точку зору автора статті. Авторський стиль статей максимально збережений. Відповідальність за зміст та достовірність наданої інформації несе автор. Тираж: 1екземпляр (направляється в Міністерство Юстиції України) та в pdf варіанті розповсюджується через соціальні мережі Фейсбук та Телеграм. З питань розміщення інформації та розповсюдження звертатись на e-mail: gazeta@postup.org.ua